

Život bez lásky

Žvládne to?

Pozerala som na Rena a snažila sa nájsť aspoň náznak citov. Prešla minúta. Presne som vedela, kedy sa rozhodol.

Vystrel ruku, pripravený na ďalší ťah.

„Vyhrávam.“ Usmial sa, vyhodil Kišanovu figúrku z hracej plochy a presunul svoju do DOMČEKA. Potom sa spokojne oprel o operadlo stoličky a prekrižil ruky. „Vravel som ti, že v Parcheesi* nikdy ne-prehrávam.“

Prešiel viac ako mesiac, odkedy sme Rena vyslobodili z baigského tábora, kde ho Lokeš väznil a mučil, a tri týždne od mojej strašnej narodeninovej oslavy, no život mi stále pripadal ako očistec. Hoci som mu dala svoj denník a použila všetku múku, aby som upiekla slávne čokoládové koláčiky mojej mamy, Ren si ma aj tak vôbec nepamätal. Lokeš urobil niečo, čo spôsobilo, že na mňa zabudol. A tak sme síce neboli odlúčení, ale neboli sme ani spolu.

Odmietala som sa však vzdať nádeje, že si jedného dňa na všetko spomenie a stále som bola odhodlaná vyslobodiť ho. Aj keby som už nikdy nemala Rena získať späť, slúbila som si, že nájdem ďalšie dva dary potrebné na naplnenie proctva bohyně Durgy a zlomím kliatbu

* Indická spoločenská hra s kockami a kameňmi (pozn. prekl.)

tigrích bratov. Neopustím ho. To bolo to najmenej, čo som pre muža, ktorého ľúbim, mohla urobiť.

Tráviť každý deň s Renom, no súčasne s ním nebyť, mi pripadalo ťažšie ako naposledy. Pán Kadam robil všetko možné, aby ma rozptýlil. Renov brat Kišan rešpektoval moje city a stál pri mne ako priateľ, hoci mal očividne stále záujem o čosi viac.

Ani ja, ani Ren sme netušili, ako sa máme k sebe správať. Vyzeralo to, akoby sme všetci štyria chodili po tenkom ľade a čakali, kým sa konečne niečo stane. Zdalo sa, že len Nilima, prapravnučka pána Kadama, nás udržiavala pri živote a zdravom rozume.

V jednu obzvlášť uplakanú noc som našla pána Kadama sedieť v pávej izbe. Pri slabom svetle lampy čítal knihu. Sadla som si k nemu, položila mu hlavu na kolená a rozplakala sa. Hladkal ma po chrbte a potichu spieval indickú uspávanú. Keď som sa konečne upokojila, vyrozprávala som mu, čo ma trápi. Povedala som mu o strachu z nenávratnej straty Rena a spýtala sa ho, či sa dá zlomené srdce vyliečiť.

„Slečna Kelsey, vy už odpoveď na vašu otázku poznáte. Mali ste srdce naplnené šťastím, keď ste boli s Renom predtým?“

„Áno.“

„Nebolo po smrti vašich rodičov príliš doráňané, aby ste ho ľúbili?“

„Nie. Ale to sú dve rôzne podoby lásky.“

„V niečom sú rozdielne a v niečom sa podobajú. Vaša schopnosť milovať sa nezmenšuje. Stále ľúbite svojich rodičov, všakže?“

„Samozrejme.“

„Potom by som povedal, že to, čo vás trápi, nie je doráňané srdce, ale neprítomnosť toho, koho milujete.“

Pozrela som sa na múdreho indického obchodníka a vzdychla si. „No, je veľmi smutné, že ma trápi neprítomnosť toho, koho milujem, hoci tá osoba stojí v rovnakej miestnosti ako ja.“

„To áno,“ pripustil pán Kadam. „Možno by ste nemali robiť nič.“

„Myslíte, že mám na neho zabudnúť?“

Potľapkal ma po ramene a po chvíli premýšľania povedal: „Jeden

z mojich synov raz chytil vtáčika s poraneným krídlom. Túžil sa oň starať a nechať si ho ako domáce zvieratko. Jedného dňa mi vtáčika priniesol. Bol mŕtvy. Povedal mi, že vtáčik vyzdravel, rozťahol krídla a chcel uletieť. Vtom môj syn spanikáril a rýchlo vtáčika chytil. Držal ho tak pevne, že ho zadusil.

Vtáčik sa mohol rozhodnúť, či zostane s mojím synom alebo uletí. Oboje by malo šťastnejší koniec. Ak by sa rozhodol uletieť, môj syn by bol chvíľu smutný, ale na vtáčika by spomínal s úsmevom. Namiesto toho za zvieratkom smútil a trvalo mu dlho, kým sa z celej príhody spamätal.“

„Takže *hovoríte*, že by som naňho mala zabudnúť.“

„Hovorím, že budete šťastnejšia, keď bude šťastný on.“

„Určite Rena nechcem zadusiť.“ Povzdychla som si a schovala nohy pod seba. „No nechcem sa mu ani *vybybať*. Rada s ním trávim čas a keby som sa mu vyhýbala, nemohli by sme spolu dokončiť cestu, ktorú nám určila Durga.“

„Mohol by som navrhnúť, aby ste sa pokúsili byť priateľmi?“

„Vždy bol mojím priateľom. Keby som získala naspäť aspoň jeho priateľstvo, možno by som nemala pocit, že som stratila úplne všetko.“

„Myslím, že máte pravdu.“

Priateľstvo s Renom? Premýšľala som cestou do svojej izby, rozväzujúc si stužku vo vlasoch. *Lepšie ako nič. A teraz som tobo „nič“ mala viac, ako by sa mi páčilo.*

Nasledujúci deň nám pán Kadam a Nilima doniesli skorý obed. Už boli preč, keď som v kuchyni našla Rena, ako si pripravuje tanier plný ovocia a sladkého pečiva. Každý deň sa na seba viac podobal. Jeho vysoká postava opäť získavala tvary a tmavé vlasy sa mu znovu leskli. Kým som si brala tanier, sledoval ma krásnymi modrými očami.

Keď som sa dostala k jahodám, trochu som ho bokom postrčila. Zmeravel.

„Mohol by si sa trochu uhnúť?“ požiadala som ho. „Rada by som si dala z tých syrových koláčikov predtým, ako sem príde Kišan.“

„Samozrejme. Prepáč,“ odvrkol.

Položil svoj tanier na stôl a ja som si sadla na miesto oproti nemu. Odbaľoval si mafin a pozoroval ma. Začínala som sa červenat.

„Si v poriadku?“ opýtal sa váhavo. „Včera v noci som ťa počul plakať.“

„Som v pohode.“

Niečo si zamrmlal, začal jesť, no neustále ma pozoroval. Keď zjedol asi polovicu, uhol pohľadom.

„Si si istá? Je mi ľúto, ak som ťa znovu rozrušil. Ja si len nespomínam...“

Zodvihla som ruku, aby som ho zastavila. „Ren, cítiš to, čo cítiš.“

„Aj tak sa ospravedlňujem, že som zranil tvoje city,“ povedal ticho.

Zapichla som vidličku do melónu. Napriek tomu, čo som tvrdila a snažila sa predstierať, bolo ťažké poslúchnuť radu pána Kadama. Oči ma pálili.

„Kedy presne? Keď si mi na moje narodeniny povedal, že nie som príťažlivá? Alebo vtedy, keď si vyhlásil, že so mnou nevydržíš v jednej miestnosti? Oh, alebo myslíš to, keď si povedal, že Nilima je krásna, alebo že by...“

„V poriadku, pochopil som.“

„Skvelé. Pretože sa o tom nemienim baviť.“

Po chvíli pokračoval: „Mimochodom, nepovedal som, že nie si príťažlivá. Len som povedal, že si veľmi mladá.“

„Takže Nilima spĺňa *tvoje* kritériá? Máš viac ako tristo rokov!“

„Máš pravdu.“ Uškrnul sa, aby ma rozosmial.

„Vlastne by si mal chodiť s veľmi starou dámou.“ Na perách sa mi objavil jemný úsmev.

Znovu sa uškrnul. „Tiež by som chcel, aby si vedela, že ťa považujem za veľmi milú a sympatickú. Nikdy som sa k nikomu takto nesprával. Vyjdem takmer s každým. Nevidím žiadny dôvod, prečo by som mal utekať, keď vojdeš do miestnosti.“

„Myslíš niečo iné ako to, že ťa neustále nútím si spomenúť?“

„O to nejde. Je to niečo... niečo iné. No rozhodol som sa, že to budem ignorovať.“

„Zvládneš to?“

„Samozrejme. Čím dlhšie som s tebou, tým je ten pocit intenzívnejší. Rozprávať sa môžeme. Horšie je, keď si pri mne blízko. Mali by sme sa skúsiť porozprávať cez telefón a uvidíme, či v tom bude nejaký rozdiel. Jednoducho si musím vybudovať imunitu.“

„Chápem. Tvojím cieľom je dosiahnuť určitú znášanlivosť na moju osobu.“ Vzdychna som. „Fajn.“

„Kelsey, ja sa naozaj snažím.“

„Veľmi sa netráp. Už na tom nezáleží. Rozhodla som sa, že zostaneme priateľmi.“

Naklonil sa ku mne a sprisahanecky povedal: „No nie si do mňa, veď vieš, stále zaľúbená?“

Tiež som sa k nemu naklonila. „Už o tom viac nechcem hovoriť.“

Ren si prekrížil ruky. „Prečo nie?“

„Pretože Lois Laneová nikdy nezadusila Supermana.“

„O čom to hovoríš?“

„Budeme si ten film musieť pozrieť. Ide o to, že ti už nechcem v ničom brániť. Takže, ak si chceš začať s Nilimou, len smelo do toho.“

„Počkať! To ma len tak necháš?“

„Máš s tým problém?“

„Netvrším, že s tým mám problém. Ja len, že som čítal tvoj denník, a teda na dievča, ktoré bolo zo mňa hotové, sa vzdávaš pomerne rýchlo.“

„Ničoho sa nevzdávam. Medzi nami momentálne nie je nič, čoho by som sa mohla vzdať.“

Pozeral sa, ako som si napichovala ďalší kúsok ovocia a sýchajúc si bradu povedal: „Takže chceš, aby sme boli priatelia.“

„Presne tak. Žiadny nátlak, žiadne slzy. Už ti viac nebudem pripomínať to, čo si zabudol. Jednoducho začneme odznova s čistým štítom. Naučíme sa ako byť priateľmi a ako spolu vychádzať bez toho,

aby si si musel na niečo spomínať. Čo ty na to?“ Utrela som si ruku do servítky a vystrela ju smerom k nemu. „Ruku na to?“ Ren sa zamyslel, usmial sa a podal mi svoju. Potriasli sme si ruky.

„Na čom ste sa dohodli?“ spýtal sa Kišan, keď vstúpil do miestnosti a prerušil najdlhšiu konverzáciu, ktorú sme ja a Ren mali, odkedy sme ho zachránili zo zajatia.

„Kelsey práve súhlasila, že mi predvedie, ako dokáže sľahať blesky,“ zaklamal Ren. „Vystreľovanie ohňa z dlaní, to je niečo, čo musím vidieť.“

Pozrela som naňho so zdvihnutým obočím. Usmial sa, žmurkol na mňa, postavil sa a odniesol oba naše taniere do drezu. Kišan sa na mňa zahľadel s neistým výrazom v zlatistých očiach, no sadol si a uchmatol polovicu môjho syrového koláčika. Plesla som ho po ruke a zobrala utierku, aby som pomohla Renovi s riadom. Keď sme skončili, zahnal sa na mňa utierkou a jemne ma ňou udrel po stehnách. Zasmiala som sa. Takto sa mi to páčilo. Otočila som sa a zistila, že sa na nás Kišan mračí.

Ren mi opatrne položil ruku na ramená a naklonil sa bližšie k môjmu uchu. „Mladý Casius vyzerá vychudnutý a hladný. Príliš veľa premýšľa. Takíto muži sú nebezpeční.“ Mala by si si naňho dávať pozor, Kelsey.“

Zasmiala som sa, šťastná, že si pamätá aspoň Shakespeara, keď už nie mňa.

„Nerob si starosti o Kišana, Caesar. Šteká, ale nehryzie.“

„Pohrýzol ťa teraz niekedy?“

„V poslednej dobe ani nie.“

„Hmmm, dám si na teba pozor,“ povedal Ren a odišiel.

„Čo to malo znamenať?“ zavrčal Kišan a pozrel sa na mňa s výrazom neľútostného čierneho tigra.

„Oslavuje slobodu.“

„Čo tým myslíš?“

„Navrhla som mu, aby sme ostali priateľmi.“